

Aage Frandsen (SF):

Det, der er det helt afgørende, er, om Venstre før valget helt entydigt siger til os andre – og det er netop det, man ikke gør – at man vil ændre folkeskoleloven, også selv om forligspartierne ikke vil være med. Det meddeler man ikke.

Kl. 13.40

Tværtimod er der en række beskeder undervejs, der siger til os: Vi vil gerne lægge det her frem, og det gør vi, og vi forhandler det, men vi bryder ikke forliget. Det er det, man har meddelt inden. Det er dér, statsministeren gør noget helt historisk, og det er så alvorligt, fordi det er statsministeren, der gør det, for så spørger man sig selv: Tør jeg lave et forlig med denne statsministers regering?

Når statsministeren derfor indbyder til forhandlinger omkring en ny folkeskolelov, så lad os sige: Jeg vil nu råde alle fra at indgå forlig med statsministeren og undervisningsministeren om det der, for man ved jo ikke, hvor længe det varer. Men det ændrer jo ikke ved, at man kan lave en aftale om, at man lige laver den lov uden Dansk Folkeparti. Jeg tror, det ville være klogest.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Må jeg sige til hr. Frank Jensen, at det, undervisningsministeren klart fastslår i sine udtalelser, er:

»Jeg mener, at folkeskolen står sig bedst ved at have et så bredt forlig som muligt, og det er min klare opfattelse, at også de tidligere forligspartier er interesseret i en styrkelse af folkeskolen.«

Undervisningsministeren har fuldstændig klart tilkendegivet det, som også er min opfattelse, og det er altså også regeringens opfattelse, at det bedste er, at der står et bredt flertal bag, og det er regeringens hensigt. Derfor må jeg fuldstændig afvise, at regeringen skulle have til hensigt at føre blokpolitik på folkeskolen, tværtimod.

Det fører mig direkte frem til hr. Aage Frandsen, som siger, at det her er historisk. Det er overhovedet ikke historisk. Der er eksempler, som jeg allerede har nævnt her i Folketingssalen, fra fortiden på, at en regering føler sig fri til at ændre i gamle aftaler som f.eks. i 1993, da den tidligere regering gennemførte en skattereform uden at forhandle med os, der var gamle skatte-reformpartier.

Lad mig så sige til hr. Aage Frandsen, at hr. Aage Frandsen egentlig burde opfatte det som

meget hjælpsomt, at regeringen tager det lille bitte hjørne af folkeskoleloven ud, der hedder modersmålsundervisning, og siger: Den sag, som vi klart har annonceret på forhånd, at vi vil have gennemført, og som også er en del af vores integrationspolitik, er ligesom taget ud til selvstændig behandling. Det er et lille hjørne, der ikke kan siges at være bærende for folkeskolen. Samtidig lægger undervisningsministeren så en stor 10-punkts-plan frem, som er til forhandling bl.a. med hr. Aage Frandsen, som jo hverken vil eje eller have forslaget om modersmålsundervisningen. Men ved at gøre det på denne måde får hr. Aage Frandsen alle tiders mulighed for at forhandle med regeringen om en bred aftale om det, der virkelig er det bærende i folkeskolen, nemlig timer til dansk og matematik, styrkelse af naturfag og historie, tidligere undervisning i fremmedsprog osv.

Sådan burde hr. Aage Frandsen opfatte denne her situation.

Frank Jensen (S):

Det skal ikke udvikle sig til en skattepolitisk debat, men nu har statsministeren to gange nævnt den skattereform, der blev gennemført i foråret 1993. Men jeg tror, at statsministeren erindrer, at under den tidligere Schlüter-regering forud for regeringsskiftet i 1993 havde den daværende statsminister hr. Poul Schlüter opsagt de skattepolitiske aftaler.

Men lad nu det ligge, det er jo ikke nogen skattepolitisk debat, for vi har her en meget frisk erindring om, hvad undervisningsministeren sagde, og jeg synes, at statsministeren skal være glad for, at statsministeren har en undervisningsminister, der har kvinde- og mandshjerte nok til at sige, som undervisningsministeren gjorde, og undervisningsministeren sagde det i øvrigt til partierne inden for døren, såvel som hun sagde det uden for døren, det har jeg fuld respekt for:

»Jeg vedkender mig, at jeg bryder en mangeårig tradition, nemlig når regeringen nu ønsker et forslag vedtaget, som ikke har fuld opbakning i den tidligere forligskreds«.

Hvorfor vil statsministeren ikke læse den passage op i det notat, statsministeren står med? For statsministeren vil alene læse det op, der kommer efterfølgende. Det her er et forligsbrud, det er blokpolitik, og det er desværre det, som statsministeren har kastet sin undervisningsminister ud i at gennemføre på skolens område.